

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים ר"ן עג.

ל' א מ"י פ"ז מהל'
משה קצתת הל' ו'
ל' ב מ"י פ"ז מהל'
מ"ד מ"ד מ"ד ג' סמ'
לאון רמב ט"ע ע"ד
סמון רל ע"ד מהל'
ל' ב מ"י שם הלכה י'
ט"ע ע"ד שם ספיק'
נע'
ב ד ה מ"י פ"ד מהלסת'
סוטה הלכה ז':

תוספות

ומנין לבי שמענא הפר
לה. כל' הפר ותמול
[הפתיח] כשאזכר ממקום
פלוני ואשמענו, והפתיח
מועלת בזה הענין, הלכך
מזוי מני שליח: לבי
שבע ליפר לה. אחר
שיצו יפר, ולמה לו
לש' בשרדנא.
כשאזכור ואלא משמעם.
ובמיה (ובי) פריך ליפר לה
איהו, פ"י כשקע יאמר לו
מ"ד שמדורי ומפריס דהא
אוקימנא כ"ר, ומסין
מלודא דלמנא משלמנא
או תחמנא, פ"י כשקעמו
יהיה עכז וישכח מלהפר.
והא לא קשי' ליה ליפר מיד
[ואמר] כל מ"ד שמדורי
מופרי, דאי' למאן שאיני
רוחא לנעל מ"ד ר"י או
משמע אשכח ואיך אכל אי
קשי' הא קשי' יאמר לה כל
מ"ד שמדורי [משאשע]
עד שאזכור הי' כן מופרי,
ולמ' לי אפטרופוס: א"ת'
בעל מפר בלא שמייעה.
דבר שמייעה אין משמע
מעכבת [ו], אכל חרש
שמייעה מעכבת בו, מ"ד
ירא [דאמר] כל הראוי
לביה כו' [ושמע] אישה
פרט לאשת חרש. פ"י
הקונ' ומלמא ממעט
אלא חרש [שמעין] לשיעו
דעלמא מופרי אע"ג דלא
שמע, וקש' אי' אמאי לא
אייתי רבא גופיה למפסע
בענין דמפר בלא שמייעה
[ישל עב], לכך נראה
לד' למייר דשמח חרש
פסיקא ליה למנא אכל
חרש איבעיה ליה, דהכי
אמר' בפ"ק דקידוש',
ר' אליעזר שחיה: בעל
מזו שיפר לשתו נשוי:
ה"ה דנאש מ"י למייעי:
ואתה דוקא, ואלו ביום
שמע אישה יניח אותה
[במדרג]: לא מפני שלבה גם
בהברתה, ולא מדאז עוש
מתק המגילה כדאשת שכן
עשו למכתה: לא מפני
השם, לא מפני [ועס ו],
ש' והשקה, מפי' ה"ה,
דמשמע דהשקה אותה ולא
חברתה עמה:

הכא נמי דאמר ליה לני שמענא. דאמר ליה לאפטרופוס כל
נדרים שמדורי אשמי הפר ותמול הפרתה לבי שמענא ואפטרופוס
נמי צהאי ליטנא אמר לה לאשה מופר לך לבי שמע זעליך אכל
אמר לה סתמא כל דלא עדיף אפטרופוס מצעל גופיה וצעל גופיה
צעי' דלימא צהדיא מופר לבי שמענא

כדפרישית לעיל: ופריכי לבי שמע
ליפר לה. דכיון דסוף סוף לא חיילא
הפרה עד ששמע בעל ההיא שעתא
ליפר לה איהו גופיה: סבר דלמא
מטרידנא. ולא אהא זכור להפר נדריה,
והתם במסכת נזיר (ד' י'): פריכינא למאי

דמוקמינן התם הא מתניתא כ"ר
דאמר שעתא יכול להפר נדרי אשמו
אף על פי שעל חלו למה לי למניין
אפטרופוס ליפר לה איהו שילך
ומשינין סבר דלמא אשתלינא או
תחנא או מטרידנא ההיא שעתא.
וא"ת וליפר לה איהו השתא וי"ל דלא
ניחא ליה להפר נדריה שמדורי צעודה
אזלו דלמא נדריה מידי דניחא ליה
דחתסר ציה. מיהו אכתי קשיא ליפר
איהו מהשתא כל נדרים שמדורי משעה
שילך ועד שיצוה ובעולה צריך עיון,
ולי אפשר דצעל חייש דלמא צעינא
למיהדר צהפרה זו ואי מיפר הוא מן

השתא וכ"ר לא מני הדרי ציה וכו' ממני אפטרופוס כל שעתא
ושעתא צדיה הוא דאי צעי למיהדר בשליחותיה דשליח מני הדרי. והך
צעי' אע"ג דלא מפסעא הכא מפסעא מצעיין דבקסמך דצעל מיפר
בלא שמייעה וכדאפרש עלה בס"ד: צעי רמי צר חמא חרש מהו שיפר
לאשמו. חרש המדבר ואינו שומע: משום דבר שמייעה הוא. וכיון
דראוי הוא לשמוע לא מעכב ציה שמייעה. ומסקינן דצחמא מעכב צ'
שמייעה מדתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש. וכתב הרמב"ן ז"ל
דדוקא חרש משום דלאו צר שמייעה הוא אכל איניש דעלמא דצר

שמייעה הוא לא מעכבא ציה שמייעה דהיינו דליכא למיפסע צעיין דלמא
חרש משמע דהיינו דהוי צר שמייעה לא מעכבא ציה שמייעה דלמא
חרש וה"ה דצעל דעלמא דאי לא תימנא הכי לעיל אמאי לא פסעוה לההיא
צעי' אע"ג דלא מפסעא הכא מפסעא מצעיין דבקסמך דצעל מיפר
בלא שמייעה וכדאפרש עלה בס"ד: צעי רמי צר חמא חרש מהו שיפר
לאשמו. חרש המדבר ואינו שומע: משום דבר שמייעה הוא. וכיון
דראוי הוא לשמוע לא מעכב ציה שמייעה. ומסקינן דצחמא מעכב צ'
שמייעה מדתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש. וכתב הרמב"ן ז"ל
דדוקא חרש משום דלאו צר שמייעה הוא אכל איניש דעלמא דצר
שמייעה הוא לא מעכבא ציה שמייעה דהיינו דליכא למיפסע צעיין דלמא
חרש משמע דהיינו דהוי צר שמייעה לא מעכבא ציה שמייעה דלמא
חרש וה"ה דצעל דעלמא דאי לא תימנא הכי לעיל אמאי לא פסעוה לההיא
צעי' אע"ג דלא מפסעא הכא מפסעא מצעיין דבקסמך דצעל מיפר
בלא שמייעה וכדאפרש עלה בס"ד: צעי רמי צר חמא חרש מהו שיפר
לאשמו. חרש המדבר ואינו שומע: משום דבר שמייעה הוא. וכיון
דראוי הוא לשמוע לא מעכב ציה שמייעה. ומסקינן דצחמא מעכב צ'
שמייעה מדתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש. וכתב הרמב"ן ז"ל
דדוקא חרש משום דלאו צר שמייעה הוא אכל איניש דעלמא דצר

שמייעה הוא לא מעכבא ציה שמייעה דהיינו דליכא למיפסע צעיין דלמא
חרש משמע דהיינו דהוי צר שמייעה לא מעכבא ציה שמייעה דלמא
חרש וה"ה דצעל דעלמא דאי לא תימנא הכי לעיל אמאי לא פסעוה לההיא
צעי' אע"ג דלא מפסעא הכא מפסעא מצעיין דבקסמך דצעל מיפר
בלא שמייעה וכדאפרש עלה בס"ד: צעי רמי צר חמא חרש מהו שיפר
לאשמו. חרש המדבר ואינו שומע: משום דבר שמייעה הוא. וכיון
דראוי הוא לשמוע לא מעכב ציה שמייעה. ומסקינן דצחמא מעכב צ'
שמייעה מדתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש. וכתב הרמב"ן ז"ל
דדוקא חרש משום דלאו צר שמייעה הוא אכל איניש דעלמא דצר

דאמר ליה. לשליח לבי שמענא לנדריה הפר לה: וקפרינן לני שמע
ליפר לה (א): הוא. הבעל סבר דלמא מיטרידנא: משום דבר
מישמע הוא. וקרינן ציה ושמע אישה וזדהי מני מיפר: היינו דר'
זירא. דאמר במסכת מנחות צפ' המנחות והנסכים והכי הוא

הכא נמי דאמר ליה לבי שמענא מיפר
לה לבי שמע ליפר לה הוא סבר דלמא
מטרידנא בעי רמי בר חמא חרש מהו
שיפר לאשתו אם תמצא לומר בעל מיפר
בלא שמייעה משום דבר שמייעה הוא
אבל חרש דלאו בר שמייעה הוא היינו
דר' זירא ד' דאמר רבי זירא כל הראוי לביילה
אין בילה מעכבת בו וכל שאין ראוי
לביילה בילה מעכבת בו או דלמא ושמע
אישה לא מעכב אמר רבא ת"ש ושמע אישה
פ"רש לאשת חרש שמע מינה איבעיא להו
בעל מהו שיפר לשתו נשיו בבת אחת אותה
דוקא או דלאו דוקא אמר רבינא ת"ש ד' אין
משקין שתי סוסות כאחת מפני שלבה גם
בחברתה ר' יהודה אומר ה"ה לא מן השם הוא
זה אלא משום שנאמ' ו' והשקה אותה לבריה:
מתנ' ב

חרש כל הראוי לשמוע כגון שאינו חרש צדיקה אין שמייעה מעכבת
וצעל מיפר בלא שמייעה ואינו ראוי לשמייעה כגון חרש שמייעה
מעכבת בו ולא מני מיפר: או דלמא ושמע אישה לא
מעכב: כלל: צבת אחת. דיצור אחד: דוקא. יניח אותה
ולא שמייעה צבת אחת: שמייעה כחמה. צמי כסות: ששכח
גם בחצירתה. הואיל ויש (ב) לי חצרתה (א) אחרת מה צדך לא
אשתה אני: והשקה לנדריה. דהשקה דוקא משמע אחת ולא צ':
מתנ'

שמייעה הוא לא מעכבא ציה שמייעה דהיינו דליכא למיפסע צעיין דלמא
חרש משמע דהיינו דהוי צר שמייעה לא מעכבא ציה שמייעה דלמא
חרש וה"ה דצעל דעלמא דאי לא תימנא הכי לעיל אמאי לא פסעוה לההיא
צעי' אע"ג דלא מפסעא הכא מפסעא מצעיין דבקסמך דצעל מיפר
בלא שמייעה וכדאפרש עלה בס"ד: צעי רמי צר חמא חרש מהו שיפר
לאשמו. חרש המדבר ואינו שומע: משום דבר שמייעה הוא. וכיון
דראוי הוא לשמוע לא מעכב ציה שמייעה. ומסקינן דצחמא מעכב צ'
שמייעה מדתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש. וכתב הרמב"ן ז"ל
דדוקא חרש משום דלאו צר שמייעה הוא אכל איניש דעלמא דצר

שמייעה הוא לא מעכבא ציה שמייעה דהיינו דליכא למיפסע צעיין דלמא
חרש משמע דהיינו דהוי צר שמייעה לא מעכבא ציה שמייעה דלמא
חרש וה"ה דצעל דעלמא דאי לא תימנא הכי לעיל אמאי לא פסעוה לההיא
צעי' אע"ג דלא מפסעא הכא מפסעא מצעיין דבקסמך דצעל מיפר
בלא שמייעה וכדאפרש עלה בס"ד: צעי רמי צר חמא חרש מהו שיפר
לאשמו. חרש המדבר ואינו שומע: משום דבר שמייעה הוא. וכיון
דראוי הוא לשמוע לא מעכב ציה שמייעה. ומסקינן דצחמא מעכב צ'
שמייעה מדתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש. וכתב הרמב"ן ז"ל
דדוקא חרש משום דלאו צר שמייעה הוא אכל איניש דעלמא דצר

(א) צ"ב פא: מוטת ית:
מנחות ז': אק: קידושין כה.
יבמות קד': חולין סג: ג' ניה
סו': ג' סוטה ת. [ומי']
דנעיס פ"ה ס' תוספתא
סוטה פ"ה א [צ' צמנ']
דנעיס פ"ה הכי אשתא רבי
יהודה אומר וכו' אלף משום
שנאמר והקריב אותה הכהן
במדרג כ"י פ"ט' א' אמת הוא
מקריב ואין מקריב שמייעה
ע"כ וכן אשתא צמנ'
דסוטה פ"ה ד' ד' דרמב"ם
פ"ד מהל' סוטה כב'
שנאמר והעמיד אותה הכהן
ועל כהן טעות נפל בסוף
הרמב"ם כ"י לא נמלא ספק
זה וי"ל והקריב אותה
הכהן (ד' ו') [צ"ל אומרת].

תורה אור השלם

1. והשקה את האשה
את מי המקרים המקריבים
וקראו בה הימים
המקריבים לקריב:
במדבר ה' כד':

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וקפרינן וכו'
ליפר לה הוא דצעל ומשני
סבר כ"ל והד"ס: (ב) ד"ה
שכח וכו' ויש לה חצרתה
וכו' אשתה אני:

גליון הש"ס

צ"ב שנאמר והשקה
אותה. ע' סוטה דף ת.
ובצ"ש שם ד"ה אשתה:

פירוש הרא"ש

דאמר ליה לבי שמענא
הפר לה. כלומר הפר לה
וכשאזכור אשמע נדריה
תמול הפתיח למפרע: לבי
שבע ליפר לה. אחר
שלאו הפרה מועלת עד
שישמע נדריה למה ל'ל'
לאפטרופוס שיפר לה
מחילה לכשישמע הבעל יפר
לה: סבר דלמא בשרדנא.
שמה כשאשמע נדריה אהיה
טורח ויעבור הייס ואלו
אפר לה: חרש מהו שיפר
לאשתו. נהרש דקרא קאי
שמדבר ואינו שומע דמתני'
ואני כהרש לא אשמע
ולמלא לא יפתח פיו אכל
חרש דכתיב בנחמה לא מני
מפקע נדרי דלורייתא הוי
שדתי כסותה: כל הראוי
לבייה אין בילה מעכבת
בו בו'. צפ' המנחות
והנסכים (דף ק) מן
הדטרי מנחה של ס"ה
שערוניש נבלים בשני בלם

לפי שאין נבלים בכלי אחד ויפה ופריך והתן אם לא בלל כשר ומשני ר' זירא דלאוי לביה צעי' ובעל אחד שמייעה לא מעכבא ציה שמייעה דלמא חרש וה"ה דצעל דעלמא דאי לא תימנא הכי לעיל אמאי לא פסעוה לההיא צעי' אע"ג דלא מפסעא הכא מפסעא מצעיין דבקסמך דצעל מיפר בלא שמייעה וכדאפרש עלה בס"ד: צעי רמי צר חמא חרש מהו שיפר לאשמו. חרש המדבר ואינו שומע: משום דבר שמייעה הוא. וכיון דראוי הוא לשמוע לא מעכב ציה שמייעה. ומסקינן דצחמא מעכב צ' שמייעה מדתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש. וכתב הרמב"ן ז"ל דדוקא חרש משום דלאו צר שמייעה הוא אכל איניש דעלמא דצר

מוסף רש"י

לא כזה לביה. והכי הוא כמבואר מנחה מן הקטניות דלמיה כלום, שכל דבר שהיה להביא, יש עיוב צעקיר בהנאמו
לביה צהאבו ענין שזהו המבואר ולא צענין אחר, אכל מנחת האמורות צהאבו מנחה, כגון תוספת צבוק, צבלה במנחה,
יש שמייעה אם גילה הכחוש לשמוע עליו לנעב, ויש שאין מעביין (שמייעה ב"ב פ"א). מפני שלבה גם בהבריתו. שמה
האמת עומדת על צדיקה והיא מודה לומר עמלה אני, ומכרתה שהיא עמלה רואה את זו שהיא מודה וקובלת את נוסחה
ולכה מתגבר עליה לעשות כמו זו ואינה מודה (סוטה ט). לא מן השם הוא זה. לא זהו העטם שאמרת, העטם העיקר
הנאמר בצדק (שם).

כל הראוי לבייה. דקמתי האומר הרי עלי ס"ה שערוניש, מציא ס' בכלי אחד ואחד בכלי אחד, ומפסע טעמא משום
דקיס להו לרננן דשמייעה נבלות בכלי אחד אכל ס' אין נבלות יפה, ומותבינן וכו' אין נבלות מחד וכו' והתן אם לא בלל
סבר, ומשני ר' זירא הראוי לבייה אין בילה מעכבת בו, ולפניו לא בלל כשר ואין ראוי לבייה בילה מעכבת בו, דלאוי
לביה צענין, ולפניו להקיים בה מנחת מנחה (בבוחת גו, ובניין דבוחת כה. מכות יח. חולין פג. מנחות יח. ק). ויסקלה
אחיל ואני בעל נבלות לא מני נבלות (דוח טו) כלומר מה שאי אפשר לבלול מעכבת בו, דכיון דמתני וקת עליה עמו וזה
בלול, דמתני בלולה, ש"מ שזהו הקריב להביא מנחה שיכול לקיים בה מנחת בלולה, וכשהוא מציא ששים ואחד, מנחה כו